

СВОБОДНИЯТ ЖИВОТ

Дейвид Уилкерсън

1 Април 1981

Наскоро стоях в лобито на един хотел и гледах неженени хора да се редят на опашка пред огромна банкетна зала. Табелката извън хотела пишеше: Творческо парти за неомъжени. Беше неделя вечер, вероятно най-депресиращия ден за самотните хора.

Колко трагична гледка беше това само. Някои бяха 19-20 годишни, други бяха на около 60. Никой не се усмихваше. Изглеждаха така сякаш идваха от погребение. Човек можеше да почувства празнотата и самотата им. От цялото това нещо лъхаше ужасно чувство на тъга. Всеки от тях се устреми към масата с алкохол и напълни чашата си. А 4 часа по-късно, те се излязоха от там още по-тъжни! Премиваха през въртящата се врата като че казвайки: „Това ли е всичко в живота? Колко успокоително!“

Но аз мога да ви заведа пред вратата на всяка църква днес и ще ви покажа същата депресираща гледка. Те идват, влизат в Божия дом и почти никой не се усмихва. Можеш да го прочетеш по лицата им където са изписани същите страхове, същата самота, същата празнота, която виждаме и на партито за самотни.

Застанете пред кое да е училище в понеделник сутринта и вижте как се влачат децата към класните си стаи. Лицата им са тъжни, полузаспали са. Изглеждат отегчени и изглежда негодуват, че „трябва да ходят“ на училище. Броят минутите до обяд.

Същото е и на работа – тъжна понеделнишка сутрин. Работниците се държат така все едно са били зачислени в армията и сега ги пращат на фронта срещу артилерийски взвод. Киснат се в кафе до следобед. Чуйте ги какво говорят: „О, човече, предстои още една дълга седмица. Айде да идва петък вече.“

А ето ги и „тъжните неделни деца“, които негодуват, че ги карат да ходят на църква; бащи, които предпочитат да останат да си поспят или казват на съпругите си: „проповедника вероятно няма да започне преди 12. „Каубоите“ играят в 1, а не искам да изпусна началото.“ Две трети от тълпата си гледа часовниците, останалите наблюдават тълпата, проверявайки как са се облекли другите.

Най-трагичното е, че по-голямата част от посещаващите църковните служби не очаква да получи никаква помощ! Те са радостни, че службата трае само час и половина. Ако траеше три часа, малцина биха идвали. Час и половина, за да успокоят съвестта си; час и половина, за да спазят традицията да се ходи на църква в неделя сутрин. Излизат от църквата точно както и влизат в нея – отегчени, притеснени, обезсърчени и пълни със страх и безпокойства.

Как ли това нещо разбива Божието сърце! Превръщаме Неговият дом на освобождение и молитва в място на робство и скука. Неотдавнашно национално проучване зададе въпроса: „Къде ви е най-скучно?“ Мнозинството отговори „В църква.“

Приятели, когато Божия дом вече не е място, където човек може да намери сила и освобождение, той трябва да затвори врати. Ако няма вик на победа, славна радост, освободителна сила – това вече не е Божия дом. На вратите и трябва да бъде написано „Икабод“ – „Славата си е отишла.“

Колко е тъжно, но е истина, че огромното мнозинство от всички хора, които Бог създаде, ще умрат и ще отидат във вечността без всъщност някога да са живели. Повечето хора просто понасят живота си. Животът им е една дълга лична война. Дори когато са най-добре, не е онова, което те смятат, че трябва да е. Винаги нещо липсва. Никой не знае какво точно, но всеки го търси. Продължават да търсят онова, което наричат „смисъла на живота“. Един вътрешен глас продължава да им нашепва: „Трябва да има още нещо. Някъде има нещо по-добро – по-добро от това да живееш в постоянна вина; по-добро от това просто да съществуваш, влачен от навигите си, греховете си и слабостите си. Животът трябва да е СВОБОДЕН. Не трябва да бъда негов затворник. Животът трябва да е свободен.“

Този вътрешен глас, който те призовава към свободен живот, е самия Бог

Векове преди да се роди Христос, пророк Исаия пророкува, че Бог ще изпрати на човечеството освободител, който ще направи живота свободен. Самият Исус една събота застана в еврейската синагога и напомни на света за това пророчество:

„И подадох Му книгата на пророк Исаия; и Той, като отвори книгата, намери мястото дето бе писано: - "Духът на Господа е на Мене, Защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; Прати Ме да проглася освобождение на пленниците, И прогледване на слепите, Да пусна на свобода угнетените... Днес се изпълни това писание във вашите уши." (Лука 4:17-21)

Патриарсите и пророците понякога също бяха съкрушени

Исус казваше на целия свят: „Мисията ми на тази земя е да освободя всеки угнетен живот.“ Да освободиш означава да премахнеш всяко робство, да се разправиш с всичко, което потиска. Ако вярваш, че Исус казва истината, тогава трябва да повярваш, че Той казва на теб и мен: „Изпратен съм да освободя живота ти, да те освободя от всеки гнет и робство. Дойдох да освободя духа ти.“

Павел също проповядва, че Исус дойде за да призове всеки вярващ към свободен живот. „Защото вие, братя, на свободата бяхте призовани“ (Галатяни 5:13)

„Стойте, прочее, твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго.“ (Галатяни 5:1)

Павел проповядва за „славната свобода на Божиите чада“ (вж. Римляни 8:21)

Ако Христос дойде да ни освободи от окаения ни живот, защо продължаваме да живеем същия този стар окаян живот?

Това иска да знае Бог!

„А сега, когато познахте Бога, или по-добре, като станяхте познати от Бога, как се връщате надире към слабите и сиромашки първоначални учения, на които наново желаете да робувате?“ (Галатяни 4:9)

За Бог трябва да е разочароващо, когато толкова малко от творенията Му приемат на сериозно предложението Му да ги освободи. Децата на Израел не приеха предложението Му. Той ги изведе от Египет - домът на робството и им обеща свободен живот в Ханнан, „но някои от тях, когато чуха това, се разбунтуваха“. Павел каза, че не успяха да получат свободата си защото словото, което чуха, не им подейства добре, понеже те не повярваха на онова, което чуха. Павел ни казва, че Божието предложение да ни заведе в почивката на свободния живот е валидно и днес.

„И тъй, понеже ни остава обещание да влезем в Неговата почивка, нека се боим да не би да се открие, че някой от вас не е достигнал до нея.“ (Евреи 4:1)

Понеже децата на Израел не успяха да получат обещаното, Бог определи друго време за хората да изпитат свободния живот.

„Затова Той пак определя един ден, "днес" (Евреи 4:7)

„Следователно, за Божиите люде остава една съботна почивка.“ (Евреи 4:9)

Помислете какво ни казва Бог днес: „Ако не сте внимателни, както милионите евреи, вашето поколение ще премине през живота без да влезе в освобождаващата почивка, която Съм обещал.“ Огледайте се, приятели, истина е! Не успяхме да достигнем до тази почивка в живота си. Все още сме неспокойни и притеснени. И неверието ни в Божието обещание за свобода наскърбява Бог.

„А против кои негодува четиридесет години? Не против ония ли, които съгрешиха? Защо те не можах да влязат в нея? Защото не Му повярваха.“ (Евреи 3:17-19)

Единственото нещо, което ни пречи да влезем в свободния живот, който Бог ни е обещал, е неверието!

Защо милиони израилтяни умряха в пълната със змии пустиня, след като бяха живели 40 мизерни години в скръб и страх? Защо живяха в пустошта на пустинята, когато можеха да влязат направо в земя, изобилстваща от плодове, зеленчуци, мед и всички останали неща, които правят живота красив? Защо се скитаха безцелно в шатри и ядяха прах, когато можеха да притежават домове в собствената си земя?

Отговорът е невероятен! Беше прекалено хубаво, за да е истина. Те просто не можаха да повярват, че Бог ги обичаше толкова, че да размени мизерията им с такъв прекрасен живот.

Бяха свикнали с мизерията до такава степен, че си мислеха, че това е живота. шпионите, които се върнаха от обещаната земя на мир и почивка, им разказаха всичко за нейната красота, за изворите и реките, за лозята, за смокинените плантации, стадата с млечни крави, изобилието от мед, зелените ливади. Беше точно такава, каквото Бог им беше казал!

Но някои от шпионите добавиха: „Не се превъзбуждайте относно новия живот, който ви е обещан. Има уловка. В земята има и някои великани също така.” Сърцата на хората се разтопиха. Започнаха да се вайкат и да се оплакват: „Знаех си, просто си знаех! Беше твърде хубаво, за да е истина, твърде лесно, много приличаше на приказка. Всичко е нереален сън. Такъв красив живот в такава красива земя е невъзможен.”

Халев извика: „Да вървим напред незабавно и да я завладеем, защото можем да я превземем.” (Числа 13:30)

Но само чуйте как звучат когато неверието вземе връх: „Не можем да излезем против ония люде, защото са по-силни от нас.” (Числа 13:31)

Исус Навиев се изправи всред това неверие и Бог говори чрез него в последния Си опит да има даде нов живот.

„Бог ни обича. Той ни се радва. Той иска да ни въведе в това място и да ни го даде. Не се страхувайте, не отхвърляйте Божието обещание. Бог е с нас. Дори и великаните не могат да ни спрат.” (Числа 14:8-9, перифразирано)

Но хората почти го убиха с камъни: „И Господ рече на Моисея: До кога ще Ме презират тия люде? и до кога няма да Ме вярват, въпреки всичките знамения, които съм извършил пред тях?” (Числа 14:11)

Това се опитва да ми каже Бог напоследък. Той ме пита същия въпрос: „Дейвид, кога ще Ми повярваш и ще повярваш на думите Ми? Кога ще влезеш в свободния живот и в почивката, която съм ти обещал?” Той ме предупреждава да внимавам, за да не би аз също да не успея да вляза в свободния живот. Изобилният Му живот – свободен и тих. Готови ли сме най-после да повярваме онова, което каза Исус? Или неверието ни ще ни ограби от обещанията Му?

Той каза: „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо, и Моето бремене е леко.” (Матей 11:28-30)

Той също каза: „Аз дойдох за да имат живот, и да го имат изобилно.” (Йоан 10:10)

И отново обещава: „Дойдох, за да дам свобода на всеки, който е угнетен.” (Лука 4:18, перифразирано)

Нищо друго освен неверието ни не стои между нас и напълно свободния живот

Ние сме точно като децата на Израел. Мислим си, че живот, напълно свободен от вина и страх, е твърде невероятен. Живот, живян в пълнота? Живот с 24 часа в денонощието мир и почивка в душата ми? Живот без тежкото бремене на осъждението или депресиите? Живот в присъствието на любящ и нежен Спасител, който се грижи за всичките ми нужди? Живот без смут, без притеснения, без страх от провали?

Звучи ли твърде хубаво, за да е истина? Само Божия шегичка ли е? Съвсем не! Това е точно свободният живот, който Христос желае да има всяко от децата Му. Не само някои от децата Му, но всички! Не само онези, които разберат някакъв вид теологически код, но всички, които просто Му вярват за това! Дори самият Исус призна, че не може да направи никакво чудо за онези, които не Му вярват.

„Затова нека се постараем да влезем в тая почивка... като внимаваме да не би да не се покорим на Бог, както направиха децата на Израел в неверието си.” (Евреи 4:11, перифразирано)

Същата вяра, която ти дава вечен живот, ти дава свободен живот точно сега!

Не е ли шокиращо, че децата на Израел повярваха, че Бог може да ги изведе от Египет, но не можаха да повярват, че може да ги заведе в обещаната земя? Те бяха оцелели в 10 свръхестествени епидемии. Ужасени гледаха когато смъртта прибра всеки първороден в Египет, а никой от тях не умря. Видяха невероятната гледка на издигащото се от двете им страни море, което разкри сух коридор по средата. Ходиха през морето! Смаяни гледаха как морето се стовари върху Фараон и армията му и ги удави.

„Така в оня ден Господ избави Израила от ръката на египтяните; и Израил видя египтяните мъртви по морския бряг. и людете се убояха от Господа и повярваха в Господа.” (Изход 14:30-31, бел. пр.)

Колко превъзбуден беше Израел! Вече бяха спасени! Старият живот си беше отишъл, новия живот беше техен. Танцуваха от радост, изпълнени с очакване за славния нов живот в земя от красота и почивка.

„Ще ги въведеш и насадиш в хълма - нашето наследство, На мястото, Господи, което си приготвил за наше обиталище.“ (Изход 15:17, перифразирано)

Шест седмици по-късно, те изпаднаха в отчаяние! Чувстваха се жалки, притеснени, оплакваша се, забравиха всичко за Божията чудотворна сила. Бяха уплашени и се страхуваха.

„На петнадесетия ден от втория месец, откак излязоха из Египетската земя... роптаеха против Моисея ... По-добре да бяхме умрели от Господната ръка в Египетската земя, когато седяхме около котлите с месо и когато ядохме хляб до ситост; защото ни доведохте в тая пустиня, за да изморите това цяло множество с глад.“ (Изход 16:3)

През следващите месеци, същите тези хора се усъмниха в Бог в 10 други случаи. Бога каза: „Стига! Съмненията им няма да им позволят да влязат в земята! Тези хора са виждали славата Ми, виждали са чудесата Ми, които направих в Египет и в пустинята, но се съмняват в Мен и ме съблазниха 10 пъти. И не повярваха обещанието Ми. Поради това няма да влязат в земята, но трупове им ще паднат в пустинята.“

Добре, те бяха спасени, но за какво? За да прекарат 40 мизерни години в знойната пустиня, живеейки в духовна нищета, мърморене и оплакване, приведени от чувства на отхвърляне, депресии и ежедневна скръб? Страхуващи се да умрат, но въпреки това не желаещи да живеят? Живеещи в страх от Божия гняв? Не това искаше Бог от тях. Не заради това ги спаси Той. Заживяха като плъхове в пустинята, защото загубиха вяра в Бог.

Иска ти се да изкрещиш: „Израел, събудете се! Не трябва да живеете по този начин. Има красива земя за вас, чудесен и свободен живот там, зад хълмовете. Не бъдете толкова глупави! Вярвайте в Бог – истина е!“

Дори по-трагично от това е, че толкова много хора днес са заклещени в същата тази стара пустиня от отчаяние. Ние сме точно толкова слепи, колкото и невярващи. Вярваме на Бог че ще ни спаси за вечността, но не му вярваме, че може да ни даде изобилен живот точно сега. Съвсем ясно ни е казано от Бог, че имаме живот на пълна почивка и освобождение, които ни очакват.

Исус каза: „Не бой се, малко стадо, защото Отец ви благоволи да ви даде царството.“ (Лука 12:32)

Дали Исус каза това, което на мен ми се струва? Бог иска да ми даде царство? Къде е то?

„Божие царство не иде така щото да се забелязва... Божието царство е всред вас.“ (Лука 17:20-21)

О, страхотно! Това означава, че отсега нататък ще бъда богат, ще умножа имота си и няма да се нуждая от нищо. Не! Това е нещо, което притежаваш във вътрешния си човек. Това е свободен живот!

„Защото Божието царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Светия Дух.“
(Римляни 14:17)

Бог прави всичко по силите Си, за да призове това поколение от царството на тъмнината в това ново Царство на Светлината!

Какво струва да бъдем изведени от мизерния си живот на вина, страх и депресия? Какво ще ни коства да видим, че има по-славен живот, който ни очаква?

Павел каза: „Благодарете на Отца, Който ни удостои да участвуваме в наследството на светиите в светлината“ (Колосяни 1:12)

Искате ли този свободен живот? Сега вярвате ли, че е ваше наследство? Вярвате ли вече, че Бог отчаяно иска да го притежавате? Тогава, приемоте го чрез вяра! Влезте в него! Изповядайте го, че е ваш! Павел казва: „Не страдахте ли достатъчно? Не си ли научихте урока?“ С други думи: „Не ви ли писна и не се ли уморихте да живеете живот на страх и умствен тормоз? Не научихте ли вече, че има по-добър начин?“

„Праведният чрез вяра **ЩЕ ЖИВЕЕ!**“

Просто повярвай в онова, което Бог каза, че ще направи за теб. Свободният живот на праведност, радост и мир в Святия Дух е дар. Не можеш да си го изработиш.

Най-великата радост е да знаеш, че вече не си „виновен“ пред Бог. Това е радостта да знаеш, че твоята вяра те прави праведен пред Него.

"Блажени ония, чиито беззакония са простени Чиито грехове са покрити. Блажен е оня човек, комуто Господ няма да вмени грях". (Римляни 4:7-8)

Авраам се превърна в баща на народите, просто защото повярва в Думите на Бог. Можеше да се усъмни и да изгуби всичко.

„Обаче, относно Божието обещание не се усъмни чрез неверие, но се закрепил във вяра, и даде Богу слава, уверен, че това, което е обещал Бог, Той е силен да го изпълни. Затова му се вмени за правда. Това пък, че му се вмени за правда, не се написа само за него, но и за нас, на които ще се вменява за правда, като вярваме в Този, Който е възкресил от мъртвите Исус, нашия Господ.“ (Римляни 4:20-24)

Ежедневната доставка свободен живот зависи от ежедневната вяра в Божиите обещания

Ние Му вярваме, че ни прощава, за да ни спаси; трябва да вярваме и че ще ни опази. Силата, която ни спасява, ни и пази! Вярата, която доведе Христос в живота ни, ни пази да не паднем.

„И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос; посредством Когото ние чрез вяра придобихме и достъп до тая благодат, в която стоим, и се радваме поради надеждата за Божията слава.” (Римляни 5:1-2)

Изправен ли си пред непреодолимо изкушение? Има ли стар грях, който се опитва да изцеди живота ти? Сложи ги в Божията ръка! Вярвай в ТОВА обещание и Го остави да го изпълни:

„А на Онзи, Който може да ви предпази от препъване, и да ви постави непорочни в радост пред Своята слава” (Юда 24)

Но има също и едно предупреждение: „И не вярвах поради чудесните Му дела. Затова Той изнуряваше дните им със суета, И годините им с ужас.” (Псалм 78:32-33)

Те преживяха умствена болка, чувство за безполезност и години от проблеми само защото не повярвах в чудесната любов и сила на Бог.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1981 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Liberated Life](#)